

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2019, č. j. 60 A 2/2018 - 38,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2018, č. j. KUJCK 118956/2018.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Jindřichově Hradci, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 5. 2018, č. j. DOP/23524/18/Rb, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku. Uvedeného přestupku se stěžovatel dopustil tím, že dne 18. 1. 2018 (v čase okolo 9:30 hod.) řídil motorové vozidlo, přičemž byl zastaven policejní hlídkou a v rozporu s § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou, byť byl

jeho orientační test na jiné návykové látky provedený v průběhu silniční kontroly testerem DrugWipe 5S pozitivní na kanabinoidy.

[3] Za tento přestupek uložil správní orgán I. stupně stěžovateli pokutu ve výši 37 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců s počátkem od nabytí právní moci rozhodnutí; současně rozhodl o povinnosti uhradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. V rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že do doby trestu zákazu řízení motorových vozidel se podle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu započítává doba zadržení řidičského průkazu (k němu došlo ze strany policistů provádějících silniční kontrolu). Při určování výše sankce správní orgán I. stupně „přihlédl k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání, míře zavinění a také k samotné osobě obviněného“ a k přitěžující okolnosti podle § 40 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „přestupkový zákon“), protože byl stěžovatel uznán vinným za obdobné jednání již dne 17. 8. 2015 a dne 1. 4. 2015. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání dodal, že stěžovatel svým úmyslným jednáním ohrozil zájem společnosti na tom, aby byly zjištěny a následně ze silničního provozu vyloučeny osoby řídící vozidlo pod vlivem jiných návykových látek. Tito řidiči totiž představují riziko pro všechny účastníky silničního provozu, protože jejich schopnost ovládat vozidlo je významným způsobem snížena. Na stěžovatele hleděl jako na osobu pod vlivem jiných návykových látek podle § 20 odst. 2 zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o ochraně zdraví“). Podle posledně zmíněného ustanovení se totiž na osobu, která odmítne podstoupit odborné lékařské vyšetření na přítomnost jiných návykových látek, hledí, jako by byla pod jejich vlivem. V důsledku toho uvedl jako přitěžující okolnost též místo spáchání přestupku (uvnitř obce v okolí zástavby).

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu. V první řadě namítal, že měl žalovaný zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud v něm nebyla řádně odůvodněna sankce, a nikoliv odvolání zamítnout a sankci dodatečně odůvodnit sám. Správní orgány dále neuvedly, proč sankci uložily právě v dané výši. Stěžovatel měl za to, že správní orgány nezohlednily všechny okolnosti spáchaného přestupku. Za absurdní označil úvahu žalovaného, že stěžovatel ohrozil zájem společnosti na tom, aby byly zjištěny a následně ze silničního provozu vyloučeny osoby řídící vozidlo pod vlivem jiných návykových látek, neboť mu byl zadržen řidičský průkaz a uložen trest zákazu řízení, a navíc ani nebylo prokázáno, že řídil pod vlivem jiných návykových látek. Dále stěžovatel nesouhlasil s tím, že při určování sankce žalovaný hleděl na stěžovatele jako na osobu pod vlivem návykové látky podle § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví. Takový postup podle něj totiž byl v rozporu se zákazem dvojího přičítání. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl podle stěžovatele nezákonný, protože přesně nespecifikoval, jaká doba zadržení řidičského průkazu se započítává do trestu zákazu řízení motorových vozidel, a neobsahoval odkazy na § 47 odst. 1 a 3 přestupkového zákona.

[5] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a v napadeném rozsudku uvedl, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně zaplňovala. Odůvodnění výše sankce považoval za dostatečné.

pokračování

Správní orgány zvážily všechna kritéria, k těmto přiřadily konkrétní a v řízení prokázané skutečnosti, uvedly jejich relevanci pro výši pokuty a vytvořily tak individuální rámec pro stanovení výše pokuty a délky trestu zákazu řízení motorových vozidel. Oba tresty byly uloženy v polovině zákonem stanoveného rozpětí, což shledal krajský soud jako adekvátní. S ohledem na právní fikci zakotvenou v § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví bylo podle krajského soudu možné na stěžovatele pohlížet jako na osobu pod vlivem návykové látky. Nepřisvědčil proto ani námitce, že byl porušen zákaz dvojího přičítání, neboť stěžovatel naplnil skutkovou podstatu přestupku podle §125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a následkem takového jednání je i to, že se na pachatele (stěžovatele) hledí jako na osobu pod vlivem návykové látky.

[6] Krajský soud rovněž neshledal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemůže obstát, neboť neobsahuje odkaz na § 47 odst. 1 přestupkového zákona, ze kterého vyplývá, jakou činnost lze za přestupek zakázat. Z výroku je totiž zřejmé, k jakému přestupkovému jednání došlo a jak bylo kvalifikováno. Do výroku nelze zahrnout všechna ustanovení, která mohou mít na danou věc dopad, byť jen v teoretické rovině. Ze stejného důvodu nemusel být ve výroku rozhodnutí ani odkaz na odst. 3 téhož ustanovení.

[7] Krajský soud tedy žalobu neshledal důvodnou a dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, což odůvodnil ve své podstatě třemi okruhy námitek. Nejprve namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť detailně nereaguje na všechny žalobní body.

[9] Dále namítl nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, neboť neobsahoval datum, kdy mu byl zadržen řidičský průkaz (resp. od kdy v důsledku jeho zadržení nesměl řídit motorová vozidla), a odkaz na § 47 odst. 3 přestupkového zákona obsahující obecné pravidlo o tom, že do doby zákazu činnosti se započítává doba, po kterou pachatel na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl tuto činnost vykonávat; k požadavkům na obsah výroku stěžovatel odkázal též na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS.

[10] Třetí okruh námitek směřoval do výše uložené sankce. Stěžovatel v této souvislosti upozornil mj. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30, podle kterého ve správním soudnictví nemá soud nalézací funkci, a proto nemůže nahrazovat činnost, k níž je v první řadě povolán správní orgán. Krajský soud tedy dle stěžovatele měl obě rozhodnutí správních orgánů zrušit, aby mohl správní orgán I. stupně dostát svým povinnostem a následně mohl jeho rozhodnutí přezkoumat odvolací orgán. Stěžovatel dále setrval na názoru, že nelze v daném případě použít § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví, neboť zákon o silničním provozu obsahuje speciální § 5 odst. 1 písm. f) a g) a § 5 odst. 2 písm. b), a proto by na něj bylo možné hledět jako na osobu pod vlivem návykové látky pouze tehdy, pokud by mu byl odebrán krevní vzorek a zjištěné množství návykové látky by přesáhlo limitní hodnotu uvedenou v nařízení vlády č. 41/2014 Sb., o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou

látkou. Pokud by se na něj skutečně mělo hledět jako na osobu pod vlivem návykové látky, měl být potrestán za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, tj. za řízení vozidla po užití jiné návykové látky, nikoliv za odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření. V důsledku považoval stěžovatel uloženou sankci za nezákonnou, neboť byla zohledněna neprokázaná skutečnost – a to, že byl pod vlivem návykové látky. Stejně tak stěžovatel setrval na svém názoru, že byl aplikací § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví porušen zákaz dvojího přičítání.

[11] Závěrem stěžovatel obsáhle avizoval, že si ani on, ani jeho zástupce nepřejí, aby byly jejich osobní údaje včetně iniciál zveřejněny ve vyhotovení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na internetu. Tento argument však sám stěžovatel označuje pouze za upozornění, nikoliv za kasační námitku.

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu a poznamenal, že se kasační stížnost obsahově *de facto* shoduje s žalobními body. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti ve smyslu § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a dospěl k následujícímu závěru.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

IV.a) K (ne)přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu

[15] Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel shledává napadený rozsudek nezákonným mj. z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Tímto kasačním důvodem se Nejvyšší správní soud zabýval jako prvním, neboť by bylo předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek krajského soudu skutečně nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je totiž natolik závažnou vadou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodné důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS) nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat

pokračování

a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud, resp. správní orgán, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Správní orgány a soudy totiž nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, nebo ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018 - 21).

[17] V projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Z rozsudku krajského soudu je zřejmý názor, že odůvodnění rozhodnutí obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Rozhodnutí považoval krajský soud za dostatečně odůvodněná. Z napadeného rozsudku je rovněž zřejmé, proč krajský soud neshledal žalobní námitky jako důvodné. Není rozhodující, že krajský soud nevypořádal žalobní body přesně podle představ stěžovatele. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, resp. o tom, jak by měla být zodpovězena právní otázka, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 As 69/2016 - 24). Pokud jde o správnost napadeného rozsudku, tou se Nejvyšší správní soud zabýval při věcném posouzení kasační stížnosti dále.

IV.b) K tvrzeným vadám výroku rozhodnutí o přestupku

[18] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že námitce týkající se absence § 47 odst. 3 přestupkového zákona ve výroku rozhodnutí o přestupku nelze přisvědčit, neboť správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl odkaz na § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu: *„Doba zadržení řidičského průkazu se započítává do doby výkonu správního trestu nebo trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, pokud byl tento správní trest nebo trest řidiči uložen za skutek, za který mu byl zadržen řidičský průkaz.“*

[19] Uvedení odkazu na citované ustanovení je postačující, neboť není pochyb o účincích aplikované právní normy. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že tzv. výrok o započtení (v případě, že je ukládán trest zákazu činnosti a pachatel již v souvislosti s projednávaným přestupkem nesměl nějakou dobu danou činnost vykonávat) je obligatorní součástí výrokové části rozhodnutí o přestupku [§ 93 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona]. Za podstatné proto považuje, že rozhodnutí o přestupku tento výrok obsahuje, o čemž v daném případě není pochyb.

[20] Na uvedeném nic nemění ani stěžovatelův odkaz na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Podstatou řešené otázky v tomto usnesení bylo, zda *„je nezbytné, aby výrok rozhodnutí o vině ve věci správního deliktu obsahoval všechna ustanovení právního předpisu, kterých bylo použito pro posouzení viny, konkrétněji zda při aplikaci odkazující normy je nutné uvést i odkazovaná ustanovení, anebo zda stačí, aby odkazovaná ustanovení byla uvedena v odůvodnění rozhodnutí“*. V případě, který řešil v dané věci Nejvyšší správní soud, byl pachatel stíhán za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při řízení vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Přitom podle § 10 odst. 3 tohoto

zákona „[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ a podle § 125f odst. 1 téhož zákona „[p]rávnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“. Ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona tedy odkazuje na § 10 odst. 3 téhož zákona a ten znovu odkazuje na ostatní ustanovení určující konkrétní povinnosti řidiče. Při uvedení pouze těchto dvou ustanovení tedy není zřejmá norma, která měla být přestupkovým jednáním porušena. K tomu ovšem v nyní posuzovaném případě nedošlo.

[21] Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, jakého jednání se stěžovatel dopustil (odmítl se podrobit lékařskému vyšetření, což správní orgán I. stupně popsal podrobně s uvedením konkrétních skutkových okolností). Ustanovení § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu i § 47 přestupkového zákona se nadto nevztahují k samotnému přestupkovému jednání, nýbrž k uložené sankci, neboť upravují započítání doby zadržení řidičského průkazu do trestu zákazu činnosti, resp. zákazu řízení motorových vozidel. Ustanovení § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu je navíc k § 47 odst. 3 přestupkového zákona ve vztahu speciality, a proto nebylo potřeba v rozhodnutí posledně zmíněné ustanovení výslovně uvádět.

[22] Vedle absence § 47 odst. 3 přestupkového zákona namítal stěžovatel i to, že výrok ani odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahovaly údaj o tom, jaká konkrétní doba zadržení řidičského průkazu se započítává do doby zákazu řízení motorových vozidel. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že smyslem uvedení přesného data zadržení řidičského průkazu je to, aby pachatel přestupku z výroku rozhodnutí poznal, po jakou dobu nesmí řídit motorová vozidla. Správní orgány jsou povinny přesně vymezit nejen to, jaký trest pachateli ukládají, ale také dobu, po kterou se daný trest na pachatele vztahuje. Tato doba má být z výroku jasně seznatelná. V nyní projednávané věci správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl pouze, že se do jím uloženého trestu zákazu řízení motorových vozidel započítává předchozí doba zadržení řidičského průkazu. Neuvedl však, kdy k samotnému zadržení došlo.

[23] V kontextu výše uvedeného lze neuvedení data zadržení řidičského průkazu v samotném výroku rozhodnutí považovat za vadu. Důvodem pro zrušení rozhodnutí však není jakákoliv vada výroku. Stěžovateli bylo bezprostředně po spáchání přestupku předáno potvrzení o zadržení řidičského průkazu, na kterém je uvedeno datum 18. 1. 2018. Toto potvrzení stěžovatel vlastnoručně podepsal. Navíc se datum zadržení řidičského průkazu shoduje s datem spáchání přestupku, které je uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stejně tak je stěžovateli známo datum nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně, k němuž došlo dne 29. 9. 2018 (kdy bylo rozhodnutí žalovaného doručeno stěžovateli). Není tedy pochyb o tom, kdy počala běžet doba zadržení řidičského průkazu a do jakého data je nutno tuto dobu započítat do trestu zákazu řízení motorových vozidel. Stěžovatel byl s uvedenými daty také prokazatelně obeznámen.

[24] Lze tedy shrnout, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice byl zatížen vadou, ta nicméně sama o sobě vzhledem k výše uvedenému nezpůsobuje nezákonnost tohoto rozhodnutí.

pokračování

IV.c) K námitkám ohledně výše sankce

[25] Stěžovatel tvrdil, že žalovaný nemohl a neměl doplnit argumentaci správního orgánu I. stupně, ale měl jeho rozhodnutí zrušit a omezit se na prosté ověření jeho argumentace. Krajský soud však této námitce nevyhověl a přezkoumal obě správní rozhodnutí jako jeden celek. Takový přístup je v souladu se závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, která dovodila, že pokud je vada řízení vedeného v prvním stupni plně zhojena v řízení odvolacím, není správní řízení jako celek stiženo vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 2 A 10/2002 - OL - 269, č. 280/2004 Sb. NSS, ze dne 30. 11. 2010, č. j. 9 As 37/2010 - 217, či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25). Naopak by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, aby žalovaný jako odvolací orgán rušil věcně správné rozhodnutí správního orgánu I. stupně jen kvůli tomu, aby provedl dílčí úpravy ve svém odůvodnění a následně vydal rozhodnutí stejného obsahu.

[26] Stěžovatel ve své kasační stížnosti citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30, takto: „*V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu plní správní soud roli přezkumnou, nikoli nalézací; nemůže proto nahrazovat činnost, k níž je v první řadě povolán správní orgán.*“ Z toho stěžovatel dovozoval povinnost krajského soudu napadené rozhodnutí zrušit. Tato citace je však vytržena z kontextu, neboť v témže odstavci Nejvyšší správní soud uvádí následující: „*V daném případě však správní orgán I. stupně k závažnosti správního deliktu neuvedl vůbec nic a žalovaný pouze bez dalšího konstatoval, že pokutu ve výši 2000 Kč – tedy sankci v polovině zákonné sazby (1500 Kč až 2500 Kč) považuje za zcela přiměřenou a odůvodněnou. Tento způsob odůvodnění uložení pokuty nelze podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu akceptovat a absentující úvahu obou správních orgánů není možné nahradit ani vlastní úvahou krajského soudu. Alespoň základní úvahu ohledně výše pokuty měly učinit rozhodující správní orgány.*“ Ve stěžovatelem citovaném případě tedy byla posuzována rozhodnutí, která prakticky žádné odůvodnění výše sankce neobsahovala, a rozhodně z něho nelze dovozovat závěr, že by krajský soud nemohl hodnotit obě správní rozhodnutí jako celek, pokud odůvodnění rozhodnutí žalovaného jako odvolacího orgánu doplňovalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Na tomto místě se sluší připomenout, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí při určování výše sankce zohlednil recidivu a žalovaný pak tuto úvahu doplnil o přitěžující okolnost místa spáchání (v obci v okolí zástavby) a identifikaci ohroženého chráněného zájmu (zjištění a vyloučení osob řídící vozidlo pod vlivem jiných návykových látek ze silničního provozu). Nešlo tedy o situaci jako ve stěžovatelem citované věci, neboť jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak rozhodnutí žalovaného obsahovala odůvodnění výše sankce a vzájemně se doplňovala – byť doplnění provedené žalovaným v daném případě nemůže obstát.

[27] Správní orgán I. stupně při ukládání správních trestů: pokuty a zákazu činnosti v odůvodnění svého rozhodnutí správně přihlédl k povaze a závažnosti přestupku, jakož i k dalším důležitým okolnostem věci, včetně toho, že stěžovatel spáchal stejný přestupek opakovaně; k tomu přihlédl jako k přitěžující okolnosti ve smyslu § 40 písm. c) přestupkového zákona a stanovil výši pokuty 37 000 Kč (tj. těsně nad polovinou zákonné sazby, která činí od 25 000 až 50 000 Kč) a délku zákazu činnosti na 18 měsíců (tj. přesně v polovině zákonné sazby, která činí od 1 roku do 2 let). Na základě blanketního odvolání stěžovatele pak žalovaný k úvaze o výši uložených správních trestů doplnil jako přitěžující okolnost ještě místo spáchání přestupku, neboť stěžovatel řídil vozidlo v Jindřichově

Hradci v okolí zástavby; vycházel přitom z toho, že bylo možné použít právní fikci podle § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví, a tudíž se na stěžovatele mohlo hledět jako na osobu pod vlivem návykové látky. Tento závěr žalovaného je nutno korigovat, neboť není správný a v důsledku popírá speciální právní úpravu v zákoně o silničním provozu. Ta mezi povinnosti řidiče řadí i povinnost podrobit se vyšetření podle zákona o ochraně zdraví. Současně však rozlišuje situace, kdy se řidič takovému vyšetření odmítne podrobit a není tudíž postaveno na jisto, zda byl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou a kdy je naopak prokázáno, že řídil, po požití alkoholu nebo užití jiné návykové látky.

[28] Jde o dvě odlišné skutkové podstaty, přičemž v případě, kdy se řidič na výzvu policisty odmítne podrobit vyšetření ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) či g) zákona o silničním provozu a naplní skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona, nelze brát za přítěžující okolnost místo spáchání přestupku – tedy místo, kde došlo k odmítnutí vyšetření. Tato skutečnost je irelevantní, neboť se primárně jedná o pořádkový delikt, jehož objektem – zákonem chráněným zájmem je zájem na zachování hladkého průběhu silniční kontroly, vč. vyloučení toho, že řidič není ovlivněn alkoholem či jinou návykovou látkou. Za narušení právě tohoto zájmu byl stěžovatel jako řidič v daném případě potrestán a při výši jeho trestu nelze vycházet z toho, že se tak stalo v okolí zástavby a zvýšeně tak ohrožoval okolí a ostatní účastníky silničního provozu.

[29] Orientační test na jiné návykové látky prokázal u stěžovatele pozitivní výsledek na kanabinoidy a obecně podle judikatury platí, že za „normálního“ běhu věcí by mělo orientační vyšetření, provedené na místě kontroly policejními orgány, stačit (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015 - 45, č. 3441/2016 Sb. NSS). Z jakého důvodu v nyní souzené věci výsledek orientačního vyšetření policistům provádějícím kontrolu nestačil, není zcela jasné. Jasné je však to, že pokud policisté uvážili, že je nutné přistoupit k odbornému lékařskému vyšetření, což stěžovatel odmítl, lze ho potrestat právě za toto odmítnutí, nikoli za to, že řídil pod vlivem jiné návykové látky. Jak již bylo uvedeno výše, jde o dvě různé skutkové podstaty, které žalovaný svým přístupem při úvaze o výši sankce v podstatě smísil dohromady, což nelze akceptovat. Žalovaný vzal za přítěžující okolnost, která se evidentně vztahuje ke skutkové podstatě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě, ačkoli stěžovatel byl potrestán za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona. Ať už by stěžovatel výzvu policisty podrobit se odbornému lékařskému vyšetření odmítl – v rámci provádění silniční kontroly – kdekoli (na dálnici, na silnici I. třídy či v obytné zóně, resp. v zastavěné oblasti), není to podstatné z hlediska ukládání správního trestu, neboť se to zcela míjí se skutkovou podstatou přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Ostatně správní orgán I. stupně toto respektoval, k místu spáchání přestupku nepřihlížel a správně vycházel mj. z toho, že uvedený přestupek spáchal stěžovatel opakovaně.

[30] Jinými slovy – předchozí potrestání stěžovatele k nápravě nepřimělo, proto správní orgán I. stupně přistoupil k uložení shora uvedených správních trestů, které se pohybují v polovině zákonné sazby a které zasáhnou stěžovatele do jisté míry citelně, nikoli však nepřiměřeně. Podle názoru Nejvyššího správního soudu odůvodnění výše obou uložených správních trestů ob stojí a nic na tom nemění ani skutečnost, že žalovaný nesprávně poukázal i na místo spáchání přestupku jako na přítěžující okolnost. Důležité je, že žalovaný výši obou uložených trestů nijak neměnil a neporušil zákaz dvojího přičítání, jak se stěžovatel snaží sugerovat. Ve své podstatě se žalovaný dopustil pouze vady odůvodnění

pokračování

(plynoucí z nesprávné úvahy ohledně uplatnění fikce podle § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví), která nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, které tvoří spolu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek. Námitky týkající se výše sankce tedy nejsou důvodné.

IV.d) Ke zveřejnění osobních údajů na stránkách Nejvyššího správního soudu

[31] K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že se nevztahuje k meritu věci a navíc na ni Nejvyšší správní soud již mnohokrát odpověděl. Veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování rozsudků uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od jejich zveřejňování ustoupit (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42).

V. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 20. května 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu